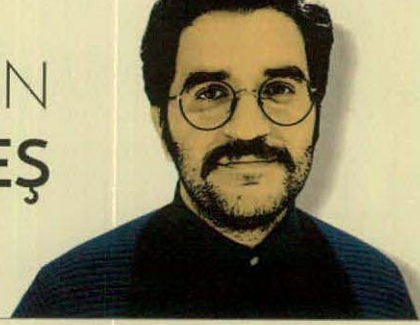

ECE AYHAN'IN PARLAYAN ÖYKÜLERİ: İYİ BİR GÜNEŞ

Doğukan İşler

Öykü yazarların, yazmak isteyenlerin, yazmaya çalışanların, kısacası öykü ile uğraşan herkesin şiire de ciddi bir mesai harcamaları gerektiğine inanıyorum. Kelimelerin sırrını size şiir açıyor çünkü biraz da. Sonra başlıyorsunuz o kelimelerden cümleler yapmaya, cümlelerden de paragraflar, öyküler...

Elbette bu sözlerim türler arası bir karşılaştırma değil: Türler arası bir yakınlaşma.

Şair kimliğiyle anılıp da *unutulan öykücü* olup giden kalemlerin yazdıklarına çokça kıymet vermem de bununla ilgili olabilir mi? Yıllar yıllar sonra, ilk kez iki kapak arasında buluşup bize kendini hatırlatan Ece Ayhan'ın öyküleri gibi, mesela.

Hatırlanan Öyküler

Ece Ayhan, İkinci Yeni'nin sivil şairi. Kendine has şiir dili, hırçın şiir sesi, yer yer düzyazıyla iç içe geçen formdaki şiirleriyle Türk edebiyatının en özgün isimlerinden biri. Şiiri üzerine konuşmak, söz söylemek elbette ne benim ne de bu yazının haddine. Fakat şiirlerinin gölgesinde epeyce ama epeyce kalmış, çoktan unutulup gitmiş öykülerini hatırlamak ve hatırlatmak için *İyi Bir Güneş* kitabının kısa bir süre önce yayımlanmış olması, en güzel haber.

Ece Ayhan'ın 1956-1958 yılları arasında çeşitli dergilerde yayımladığı beş öyküsüyle birlikte sağlığı boyunca yayımlamayı tercih etmediği iki öyküsü, ilk kez ve tek bir kitap olarak **YKY** tarafından geçtiğimiz Haziran (2018) ayında yayımlandı. Böylece, 2014 yılında Tunç Tayanç'ın yayıma hazırladığı *Adım Ece Ayhan Çağlar...* kitabında da birkaçıyla karşılaştığımız öyküleri tek bir kapak altında okurla buluşmuş oldu.

Düzşiirler, Dizeöyküler

1931 doğumlu olan Ece Ayhan'ın ilk şiirini *Türk Dili* dergisinde 1954 yılında yayımlamış olduğunu göz önünde bulundurursak, öykü ile şiire hemen hemen aynı zamanda, yani ilk gençlik yıllarında başladığını söyleyebiliriz rahatlıkla. Fakat ömrünün sonuna kadar dirayetli bir şekilde şiirden kopmayan Ece Ayhan'ın öykücülük macerası, maalesef pek de uzun soluklu olmamış...

İyi Bir Güneş'in ilk öyküsü ve Ece Ayhan'ın da yayımladığı ilk öykü olan "Acıların Dindirici Tanrısı" (*Seçilmiş Hikâyeler*, 1956) aslında bize bir şairin ayak seslerini duyurur uzaktan uzağa. Nasıl ki şiiri düzyazıya kendine has ustalığıyla yaklaştırmışsa sonrasında, henüz genç bir öykücüyken de düzyazıyı şiire doğru çekmesini becerebilmiştir bu öyküsünde.

"Acıların Dindirici Tanrısı", yer yer dize formunda ve kesik kesik cümlelerden oluşan bölümleriyle, başta Sevim Burak olmak üzere birçok yenilikçi öykücünün eserlerini anımsatmaktadır bize. (Sevim Burak'ın nevi şahsına münhasır üslubunu andıran bu öykünün, Burak'tan yıllar önce kaleme alındığını da hatırlatmakta fayda var tabii...)

Korkuyorum.

Korkuyor musunuz?

Şimdi DE

Kimseyi sevemeyeceksiniz

Diye korkuyorsunuz.

Ece Ayhan'ın diğer öykülerinde de (her ne kadar *İyi Bir Güneş*'in ön sözünü kalem alan Ahmet Soysal bunu pek savunmasa da) Türkçeyi en güzel ve titiz şekilde kullanan, mahir bir şairin sesini rahatlıkla duyabiliyoruz alttan alta. Kelimeleri tüm kabuklarından arındırılmış, cümleleri bir kuyumcu özeniyle yan yana dizmiş, hikâyeden çok dilin katmanları arasında geniş yollar açmış bir öykücü olarak karşımızda Ece Ayhan.

Unutulmaz Şairler, Unutulan Öyküler

İyi Bir Güneş, içerisinde sadece öyküler barındırmıyor. Özenli bir çalışmayla hazırlanan bu kitapta, öykülerin yayımlandığı dergilerin sayfalarını ve Ece Ayhan'ın el yazması/daktilo öykü nüshalarını da *Belgeler* kısmında bulabiliyoruz. Ayrıca, Tunç Tayanç'ın *Bir Son Söz* yazısı da kısa ama derinlikli bir Ece Ayhan öykücülüğü çalışması olarak karşımızda.

Ece Ayhan ve Ece Ayhan gibi birçok şair, elbette şiirleriyle anılmaya devam edecek, öyküleri bir hatırlanıp bir unutulacaktır. Fakat her ne kadar şiirleriyle parlasalar da *unutulan öykülerin* müellifi şairler edebiyat dünyasının göğünde, okurun da şunu aklından çıkarmaması bendenizden bir dilektir:

Öykü, iyi bir güneştir. ■